

" মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া তোমালোকৰ শুনানি হ'ব , পিতাই তোমালোকক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰি সুখলৈ লৈ যাব , এতিয়া তোমালোক সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা , ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব "

প্ৰশ্ন: সদায় যোগযুক্ত হৈ থকাৰ তথা শ্ৰীমতত চলাৰ আঙা বাৰে বাৰে প্ৰত্যেক সন্তানক কিয় দিয়া হয় ?

উত্তৰ: কিয়নো এতিয়া সন্মুখত অন্তিম বিনাশৰ দৃশ্য। কোটি কোটি মনুষ্য মৰিব, প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ হ'ব। সেই সময়ত যাতে স্থিতি একৰস হৈ থাকে, সকলো দৃশ্য দেখি "মিৰুৱা (জন্তু; চিকাৰ) মৌত মলুকা (চিকাৰী) চিকাৰ..." এনেকুৱা অনুভৱ হওঁক, তাৰ বাবে যোগযুক্ত হ'ব লাগে। [যেতিয়া চিকাৰীয়ে চিকাৰৰ প্ৰতি কাঁড় নিষ্ক্ষেপ কৰে তেতিয়া চিকাৰৰ মৃত্যু হয় কিন্তু চিকাৰী সুখী হয়। সেইদৰে বিনাশৰ সময়তো মায়া আৰু প্ৰকৃতি দুয়োটাই ভয়ানক ৰূপ ল'ব। দুৰ্বল আত্মাসকলৰ কাৰণে অন্তিমৰ সময় পীড়াদায়ক হ'ব আৰু মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান আত্মাসকলৰ কাৰণে বিনোদনদায়ক হ'ব। তেওঁলোকৰ সন্মুখত নতুন দুনিয়াৰ দৃশ্যপট থাকিব। শ্ৰীমতত চলোঁতা যোগী সন্তানসকলহে মনোৰঞ্জন কৰি থাকিব। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত এইটো থাকিব যে আমিতো পুৰণা শৰীৰ এৰি নিজৰ মিঠা ঘৰলৈ যামগৈ।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে অথবা আত্মাসকলক বুজায় কিয়নো আত্মাসকলে ভক্তি মাৰ্গত বহুত স্মৰণ কৰিলে। সকলোৱে এজন প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা। সেই প্ৰেমিক শিৱবাবাৰ চিত্ৰ বনোৱা আছে। তেওঁক বহি পূজা কৰে। তেওঁৰ পৰা কি বিচাৰিব খোজে সেয়া নাজানে। পূজাতো সকলোৱে কৰে, শংকৰাচাৰ্যইও পূজা কৰে। সকলোৱে তেওঁক শ্ৰেষ্ঠ বুলি ভাবে। যদিও ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক হয় কিন্তু তেৱোঁ পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ অধঃপতিত হয়। এতিয়া সকলোৱে অন্তিম জন্মত আহি উপনীত হৈছেহি। বাবাই কয় – তোমালোক সৰু ডাঙৰ সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। মই তোমালোক সকলোকে উভতাই লৈ যাওঁ। মোক পতিত দুনিয়াত আহিবলৈকে আহ্বান কৰে। কিমান ৰিহাৰ্ড (সন্মান) দিয়ে। পতিত দুনিয়া পৰৰ ৰাজ্যত আহা। নিশ্চয় দুখী হয় সেইবাবেতো আহ্বান কৰে। গায়নো কৰা হয় দুখ-হতা, সুখ-কৰ্তা তেন্তে নিশ্চয় ছিঃছিঃ পুৰণি দুনিয়াতে আহিবলগীয়া হয়। তাকো তমোপ্ৰধান শৰীৰত। সতোপ্ৰধান দুনিয়াত মোক কোনেও মনতো নেপেলায়। ড্ৰামা অনুসৰি সকলোকে মই সুখী কৰি তোলা। বুদ্ধিৰে বিচাৰ কৰিব লাগে যে সত্যযুগত নিশ্চয় আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্ম হ'ব অন্য সংসংগবোৰত কেৱল শাস্ত্ৰ পঢ়ি পঢ়ি অধঃপতিত হৈ গৈ থাকে। দলদলত আৱদ্ধ হৈ পৰা সকল দুখী হয়। এয়া হৈছেই দুখধাম। সেয়া হৈছে সুখধাম। পিতাই কিমান সহজকৈ বুজায় কিয়নো বেচেৰী অবলাসকলে একোৱে নাজানে। এইটো কোনেও নাজানে যে পুনৰ উভতি যাব লাগিব নে সদায় পুনৰ্জন্ম লৈয়ে থাকিব লাগিব। এতিয়াতো সকলো ধৰ্মাৱলম্বীয়ে আছে। প্ৰথমতে যেতিয়া স্বৰ্গ আছিল তেতিয়া এটাই ধৰ্ম আছিল। গোটেই চক্ৰ তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। আন কাৰো বুদ্ধিত এই কথাবোৰ থাকিব নোৱাৰে। তেওঁলোকেতো কল্পৰ আয়ুসেই লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। ইয়াকে ঘোৰ অন্ধকাৰ বুলি কোৱা হয়। জ্ঞান হৈছে আলোকিত। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত জ্ঞান ৰূপী কিৰণ আছে। তোমালোক কোনো মন্দিৰ আদিলৈ গ'লে তোমালোকে ক'বা আমি শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। আমি এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হওঁগৈ। এই কথাবোৰ অন্য কোনো সংসংগত চৰ্চা নহয়। সেয়া সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। এতিয়া তোমালোকে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানা। ঋষি মুনি আদি সকলোৱে কৈছিল – আমি নাজানো। তোমালোকেও প্ৰথমতে নাজানিছিল। এতিয়া গোটেই বিশ্বত ভক্তি প্ৰচলিত হৈ আছে। এয়া পুৰণি দুনিয়া, কিমান অনেক মনুষ্য আছে। সত্যযুগ নতুন দুনিয়াত এটাই অদ্বৈত ধৰ্ম আছিল, আকৌ দ্বৈত ধৰ্ম হয়। অনেক ধৰ্মৰ মাজত অৰিয়াঅৰি হৈ থাকে। সকলোতে ইজনৰ লগত সিজনৰ মতানৈক্য। ড্ৰামা অনুসৰি তেওঁলোকৰ পলিচিয়েই (কৰ্ম পদ্ধতিয়ে) এনেকুৱা। কাৰোবাক পৃথক কৰি দিলে যুঁজ-বাগৰ হয়, পাৰ্টিচন (বিভাজন) হৈ যায়। মনুষ্যই পিতাক নজনা কাৰণে পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ পৰিছে। এতিয়া পিতাই বুজায় – দেৱী-দেৱতা ধৰ্মই প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। এনেকুৱা এজনো নাই যিয়ে এইটো জানে যে এওঁলোকৰো ৰাজ্য আছিল। তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা যে আমি দেৱতা হৈ আছো। শিৱবাবা আমাৰ অবিডি়েণ্ট চাৰ্ভেণ্ট (একান্ত বাধ্য সেৱক) হয়। ডাঙৰ লোকসকলে চিঠি লিখিলে সদায় তলত "অবিডি়েণ্ট চাৰ্ভেণ্ট" বুলি লিখে। পিতাইও কয় মই অবিডি়েণ্ট চাৰ্ভেণ্ট হওঁ সেয়েহে দাদাইও কয় মই অবিডি়েণ্ট চাৰ্ভেণ্ট হওঁ। মই আকৌ 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত প্ৰতিটো কল্পৰ পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আহো। আহি সন্তানসকলৰ সেৱা কৰো। মোক দুৰৈৰ দেশৰ নিবাসী বুলি কয়। ইয়াৰ অৰ্থও নাজানে। ইমান শাস্ত্ৰ আদি পঢ়ে কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। পিতা আহি সকলো বেদ শাস্ত্ৰৰ সাৰ বুজায়।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। মনুষ্য পতিত হৈ গৈ থাকে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তোমালোক সন্তানসকলক নৰকৰ পৰা উলিয়াই স্বৰ্গলৈ লৈ যাওঁ। তাকে গাৰ্ডেন অফ অল্লাহ (ঈশ্বৰৰ বগিচা) বুলি কোৱা হয়। কলিযুগত হৈছে কাঁইটৰ জংঘল, সংগম যুগত ফুলৰ বাগিচা তৈয়াৰ হৈ আছে। আকৌ তাত সত্যযুগত তোমালোক সদায় সুখত থাকা। এভৰহেল্ডি (সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান), এভৰৱেল্ডি (সৰ্বদা সমৃদ্ধিশালী) হৈ যোৱা। আধাকল্প সুখ আকৌ আধাকল্প দুখ, এই চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। ইয়াৰ সমাপ্তি নহয়। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ পিতা সকলোকে শান্তিধাম সুখধামলৈ লৈ যাবলৈ আহে। তোমালোক যেতিয়া সুখধামলৈ যোৱা তেতিয়া বাকী সকলো শান্তিধামত থাকে। আধাকল্প হৈছে সুখ, আধাকল্প দুখ। তাৰ ভিতৰতো সুখৰ পৰিমাণ অধিক। যদি আধা-আধা হ'লহেঁতেন তেন্তে কি মজা লাগিব। ভক্তি মার্গত বহুত ধনৱান আছিল। এতিয়া তোমালোকৰ স্মৃতিলৈ আহে যে আমি কিমান ধনৱান আছিলো! বহুত ধনৱান লোক যেতিয়া দেউলীয়া হৈ যায় তেতিয়া মনত পৰে যে মোৰ ওচৰত কি কি আছিল, কিমান ধন আছিল। পিতাই বুজায় ভাৰত চহকী আছিল। পেৰেডাইজ (স্বৰ্গ) আছিল। এতিয়া চোৱা কিমান গৰিব। গৰিবসকলৰ ওপৰতে পুতৌ ওপজে। এতিয়া একেবাৰে কঙাল হৈ গৈছে। ভিক্ষা খুজি আছে। যি চহকী আছিল এতিয়া দৰিদ্ৰ হৈ গৈছে। এয়াও নাটক হয়, বাকী যিবিলাক ধৰ্ম আহি থাকে সেয়া বায়প্লাট (নাটকৰ পাৰ্শ্ব দৃশ্য)। অনেক ধৰ্মৰ মনুষ্য বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। ভাৰতবাসীৰে ৪৪ জন্ম হয়। এটি সন্তানে অন্য ধৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ উলিয়াই পঠিয়াইছিল। কিন্তু এইবোৰ কথাত বেছিকৈ গ'লে একো লাভ নহয়। এয়াও সময়ৰ অপচয় কৰাহে হয়। সেইখিনি সময় পিতাৰ স্মৃতিত থকাহেঁতেন উপাৰ্জন হ'লহেঁতেন। আমাৰ মুখ্য কথা হৈছে – আমি পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰি বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগে। পিতাই কয় তোমালোকেই সতোপ্ৰধান আছিল, তোমালোকেই তমোপ্ৰধান হৈছা। ৪৪ জন্মও তোমালোকেই লৈছা, এতিয়া পুনৰ উভতি যাব লাগিব। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। তোমালোকে আধাকল্প পিতাক স্মৰণ কৰিলা, এতিয়া পিতা আহিছে, তোমালোকৰ শুনানি হয়। পিতাই পুনৰ তোমালোকক সুখধামলৈ লৈ যায়। ভাৰতৰ উত্থান আৰু পতনো যেন এটা কাহানীৰ নিচিনা। এতিয়া এয়া হৈছে পতিত দুনিয়া। সম্বন্ধও পুৰণা। এতিয়া পুনৰ নতুন সম্বন্ধলৈ যাব লাগিব। এতিয়া সকলো ভাওৰীয়া উপস্থিত আছে। এই ক্ষেত্ৰত কোনো হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। আত্মাতো অবিনাশী হয়। কিমান অনেক আত্মা থাকিব। সেই আত্মাসকলৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয়। ইমান কোটি আত্মা প্ৰথমতে উভতি যাব লাগিব। বাকী শৰীৰতো সকলোৰে শেষ হৈ যায় সেয়েহে হ'লিকাও (হ'লিকা দহন) পালন কৰে।

তোমালোকে জানা আমিহেই পূজ্য আছিলোঁ পুনৰ পূজাৰী হলোঁ, এতিয়া আকৌ পূজ্য হওঁ। তাত এই জ্ঞান নাথাকিব, এই শাস্ত্ৰ আদিও নাথাকিব। সকলো শেষ হৈ যাব। যি যোগযুক্ত হ'ব, শ্ৰীমত অনুসৰি চলোঁতা হ'ব তেওঁলোকে সকলোবোৰ দেখিব। কেনেকৈ ভূমিকম্পত সকলো শেষ যায়। বাতৰি কাকততো প্ৰকাশ হয়, কেনেকৈ গাঁও সহিত শেষ হৈ যায়। বোম্বাই (মুম্বাই) আগতে ইমান বিশাল নাছিল। সাগৰক শুকুৱাই পেলালে আকৌ সাগৰ হৈ যাব। এই ঘৰ আদি একোৱে নাথাকিব। সত্যযুগত মিঠা পানীৰ কাষত মহল হ'ব। নিমখীয়া পানীৰ কাষত নহয়। গতিকে এয়া নাথাকিব। সাগৰৰ এটা টো আহিলেই সকলো শেষ হৈ যাব। বহুত উপদ্ৰৱ হ'ব। কোটি-কোটি মনুষ্য মৰিব। খাদ্য-শস্য ক'ৰ পৰা আহিব। তেওঁলোকেও বুজি পায় যে বিপদ আহিব। মনুষ্যৰ মৃত্যু হ'ব সেই সময়ত যি যোগযুক্ত হ'ব তেওঁলোকে মনোৰঞ্জন কৰি থাকিব। মিৰুৱা মৌত মলুকা চিকাৰ। বৰফৰ বৰষুণ হ'লে বহুত মানুহৰ মৃত্যু হয়। বহুত প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ হ'ব। এই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। ইয়াকে কোৱা হয় প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ, ঈশ্বৰীয় দুৰ্যোগ বুলি কোৱা নহয়। ভগৱানক দোষ কেনেকৈ দিব। এনেকুৱাও নহয় যে শংকৰে চকু মেলিলে আৰু বিনাশ হৈ গ'ল। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মার্গৰ কথা। মিছাইলৰ কথাও শাস্ত্ৰত লিখা আছে। তোমালোকে জানা এই মিছাইলেৰে কেনেকৈ বিনাশ কৰে। কেনেকৈ জুই, বিষাক্ত গেছ আদি ইয়াৰ পৰা উৎপন্ন হয়। পিতাই বুজায় - অন্তিম সময়ত সকলোৰে যাতে তৎক্ষণাৎ মৃত্যু হৈ যায়, কোনো সন্তানে যাতে দুখী নহয়, সেই কাৰণে প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগৰ দ্বাৰা তৎক্ষণাৎ মৰিব। এয়া সকলো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা। আত্মাতো অবিনাশী হয়, কেতিয়াও বিনাশ নহয় নতুবা সৰু ডাঙৰ হয়। শৰীৰ সকলো ইয়াতে শেষ হৈ যাব। বাকী আত্মাসকল মিঠা ঘৰলৈ গুচি যাব। পিতা কল্পই কল্পই সংগমযুগত আহে, তোমালোকেও এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগতে উচ্চতকৈ উচ্চ হৈ যোৱা। বাস্তৱত শ্ৰী-শ্ৰী বুলি শিৱবাবাক আৰু শ্ৰী বুলি এই দেৱতাসকলক কোৱা হয়। আজিকালি চোৱা সকলোৱে শ্ৰী-শ্ৰী বুলি কৈ থাকে। শ্ৰীমতী, শ্ৰী অমুক। এতিয়া শ্ৰীমততো এজন পিতাইহে দিয়ে। বিকাৰলৈ যোৱা, কি এয়া জানো শ্ৰীমত। এইখনতো হয়েই ব্ৰষ্টাচাৰী দুনিয়া।

এতিয়া মিঠা মিঠা সন্তানসকলক পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া খাদ আতৰি যাব। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পদুম ফুলৰ সমান পবিত্ৰ হৈ থাকা। এতিয়া তোমালোকৰ বিশ্বৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। কিন্তু এই অলংকাৰ তোমালোকক দিব নোৱাৰি। আজি তোমালোকে নিজকে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলি বুজি লোৱা কালিলৈ মায়াই চৰ লগাই দিলে

তেতিয়া জ্ঞানেই নোহোৱা হৈ যায় সেইকাৰণে তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ মালাও গুঠিব নোৱাৰি। মায়াই চৰ লগাই বহুতকৈ অধঃপতিত কৰি দিয়ে, গতিকে মালা কেনেকৈ হ'ব। দশা সলনি হৈ থাকে। বুদ্ধ মালা ঠিক আছে। বিষ্ণুৰ মালাও আছে। বাকী ব্ৰাহ্মণৰ মালা হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলক নিৰ্দেশ দিয়ে যে দেহ সহিত সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি মামেকম(মনে মনে মাথো মোক) স্মৰণ কৰা। পিতাতো নিৰকাৰ হয়। তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰটো নাই। আৰু আহিছেও এওঁৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত। যেতিয়া 60 বৰ্ষৰ আয়ুস হ'ল। বানপ্ৰস্থ অৱস্থাতেই গুৰু কৰা হয়। মইতো হৈছো সংগুৰু কিন্তু গুপ্ত বেষত। সেয়া হৈছে ভক্তিৰ গুৰু, মই হ'লো জ্ঞান মাৰ্গৰ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাক চোৱা কিমান অনেক সন্তান আছে। বুদ্ধি হদৰ পৰা আতৰি বেহদলৈ গুচি গ'ল। মুক্তিলৈ গৈ পুনৰ জীৱন মুক্তিলৈ আহে। তোমালোক প্ৰথমতে আহা তাৰ পিছত বাকী সকল আহে।

প্ৰত্যেকে প্ৰথমতে সুখ তাৰ পিছত দুখ ভোগ কৰিবলগীয়া হয়। এয়া হৈছে ৱৰ্ল্ড ড্ৰামা (বিশ্ব নাটক) সেইবাবেতো কোৱা হয় - অহো প্ৰভু তোমাৰ লীলা..... তোমালোকৰ বুদ্ধিয়ে ওপৰৰ পৰা তললৈকে চক্ৰ লগাই থাকে। তোমালোক হৈছা লাইট হাউচ, মাৰ্গ-দৰ্শন কৰোঁতা। তোমালোক পিতাৰ সন্তান নোহোৱা জানো। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাবা। ট্ৰেনতো তোমালোকে বুজাব পাৰা - বেহদৰ পিতা স্বৰ্গৰ ৰচিয়তা হয়, ভাৰতত স্বৰ্গ আছিল। পিতা ভাৰতলৈ আহে। শিৱ জয়ন্তীও ভাৰততেই পালন কৰা হয়। কিন্তু কেতিয়া হয়, এয়া কোনেও নাজানে। তিথি তাৰিখ দুয়োটাই নাই কিয়নো গৰ্ভৰ পৰা জন্ম নলয়। পিতাই কয় নিজকে আত্মা বুলি বুজা। তোমালোক অশৰীৰী হৈ আহিছিলো, পবিত্ৰ আছিলো পুনৰ অশৰীৰী হৈ যাবা। মামেকম স্মৰণ কৰি থাকা তেতিয়া পাপ থগুন হৈ যাব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) লাইট হাউচ হৈ সকলোকে মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাব লাগে। বুদ্ধি হদৰ (সীমিত ভাৱৰ) পৰা আতৰাই বেহদত ৰাখিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে।

(2) এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব সেয়েহে এই বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত সতোপ্ৰধান হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। নিজৰ সময় নষ্ট কৰিব নালাগে।

বৰদান: ভাবি - চিন্তি প্ৰতিটো কৰ্ম কৰোঁতা পশ্চাতাপৰ পৰা মুক্ত জ্ঞানী আত্মা হোৱা
দুনিয়াতো এনেকৈ কোৱা হয় যে প্ৰথমতে ভাবা তাৰ পিছত কৰা। যিয়ে ভাবি-চিন্তি নকৰে, কৰি উঠি ভাবে তেওঁলোকে পশ্চাতাপ কৰিবলগীয়া হয়। পিছত ভবা, এয়া পশ্চাতাপৰ ৰূপ আৰু প্ৰথমতে ভবা - এয়া জ্ঞানী আত্মাৰ গুণ। দ্বাপৰ-কলিযুগততো অনেক প্ৰকাৰৰ পশ্চাতাপেই কৰি থাকিলা কিন্তু এতিয়া সংগমত এনেকৈ ভাবি-চিন্তি সংকল্প বা কৰ্ম কৰা যাতে কেতিয়াও মনতো এক চেকেণ্ডৰ কাৰণেও পশ্চাতাপ নহয়, তেতিয়া জ্ঞানী আত্মা বুলি কোৱা হ'ব।

স্লোগান: দয়াশীল হৈ সৰ্ব গুণ আৰু শক্তিৰ দান কৰোঁতাজনেই মাষ্টাৰ দাতা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

পিতা ব্ৰহ্মাৰ সমান বিশেষ অমৃতবেলা শক্তিশালী স্থিতি অৰ্থাৎ পিতাৰ সমান বীজৰূপ স্থিতিত স্থিত হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰা। যেনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ সময় তেনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ স্থিতি হোৱা উচিত। এয়া (অমৃতবেলা) বিশেষ বৰদানৰ সময়। এই সময়খিনি যথার্থ ৰীতিৰে উপযোগ কৰা তেতিয়া গোটেই দিন স্মৃতি স্বৰূপ স্থিতিৰ ওপৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ পৰি থাকিব।